

Arrest

nr. 240 804 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 maart 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2020 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. (..)

Voorna(a)m(en): O. C. E. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: Paramaribo Rr: xxx

Verblijvende te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 13.12.2016 in functie van zijn partner R. B. (..) (xxx). Het verblijfsrecht werd erkend op 13.06.2017 met afgifte van de bijlage 15 en nadien de F-kaart. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn partner sinds 09.04.2018. De wettelijke samenwoont werd vervolgens beëindigd op 5.06.2019. Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 02.10.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 11.12.2018, daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

-Betekening socio-economisch onderzoek dd. 11.12.2018

-Verklaring geen financiële steun OCMW Antwerpen dd. 11.12.2018

-Contract integratie en inburgering dd. 30.01.2018

-Loonafrekening september 2018 Arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde duur van 38uren/week dd. 15.08.2017

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet betwist dat hij geen gezinscel meer vormt met de referentiepersoon. Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, kunnen we de volgende zaken vaststellen. Er wordt ten eerste vastgesteld dat meneer A. (..) niet onder de uitzonderingsgrond conform art. 42quater, §4,1° valt omdat er geen gezamenlijke vestiging geweest is gedurende minimum drie jaar. Betrokkene woonde samen met zijn partner mevrouw B. (..). De wettelijke samenwoont tussen hen beiden hield stand van 17.10.2016 tot 5.06.2019. Dat is dus een periode van minder dan 3 jaar. De uitzonderingsgrond van art. 42 quater, §4, 1° is bijgevolg niet van toepassing. Verder is er nergens sprake van gemeenschappelijke kinderen of van een 'schrijnende situatie' waardoor art. 42quater, §4, 2°, 3° en 4° evenmin van toepassing zijn.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten genomen worden, dient het volgende te worden opgemerkt: Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België bekijken, stellen we vast dat het helemaal niet over een lange periode blijkt te gaan. Mijnheer A. (..) werd in oktober 2016 in het rijksregister ingeschreven, waaruit opgemaakt kan worden dat zijn legaal verblijf alleszins nog geen vijf jaar betreft, vandaar ook dat zijn verblijfsrecht nog intrekbaar is. Wat betreft zijn leeftijd dient opgemerkt te worden dat betrokkene 27 jaar oud is. Dat is noch uitermate jong, noch uitermate oud, derhalve lijkt ons zijn leeftijd deze beslissing niet in de weg te staan. Verder heeft betrokkene niets voorgelegd in verband met zijn medische situatie. Er kan dus vanuit gegaan worden dat mijnheer A. (..) geen gezondheidsproblemen heeft die relevant zouden kunnen zijn inzake het nemen van deze beslissing. Verder wat betreft zijn gezinssituatie blijkt dat deze compleet gewijzigd is. Betrokkene is niet meer samen gevestigd met zijn partner. Hij geeft nergens blijk van een nieuwe relatie of gezinssituatie sindsdien. Gezien betrokkene zelf geen gezinsleven inroept, kan bezwaarlijk gesteld worden dat met deze beslissing mijnheer A.(..)s gezinsleven in het gedrang zou kunnen komen. Uit de voorgelegde documenten blijkt wel dat betrokkene er in geslaagd is werk te vinden. Dit is uiteraard een positief element, echter het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke graad van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst of in een derde land alwaar hij een nieuwe start zou willen maken. Wat betreft de sociale - en culturele integratie legt betrokkene enkel zijn inburgeringscontract voor. Als gezinslid van een burger van de Unie is men verplicht daaraan deel te nemen. Deelname aan inburgering is bijgevolg geen bijzonder bewijs waardoor betrokkene het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Tot slot wat betreft zijn bindingen met het land van

herkomst legt hij zelf niets voor. Gezien betrokkene korte duur van verblijf in België is het redelijk aan te nemen dat hij nog voldoende affiniteit heeft met de plaatselijke taal/talen, culturele en sociale gebruiken, alsook er nog familie en vrienden heeft. Verder is zijn jonge leeftijd een pluspunt om snel terug aansluiting te vinden in Suriname. Als volwassen persoon mag van hem worden verwacht dat hij een nieuwe start kan maken in eigen land, nadat het verblijfsrecht in België is beëindigd. Niets doet vermoeden dat hij daar fysiek en/of mentaal niet toe in staat zou zijn.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“B. TEN GRONDE EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 42QUATER VAN DE VREEMDELINGENWET: EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijn een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd genomen op grond van artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt in §1, laatste lid het volgende:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Verder in het artikel worden een aantal uitzonderingsgronden bepaald, waarbij het in het §1, eerste lid, 4° niet van toepassing is:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; 2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is; 3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; 4° of indien bijzonder schrijvende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld [...]; En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. ”

Verzoeker betwist niet dat hij niet voldoet aan één van deze uitzonderingsgronden, doch de humanitaire bezwaren, zoals bepaald in §1, laatste lid van voornoemd artikel, werden niet op afdoende wijze onderzocht door verwerende partij.

De motivering in de bestreden beslissing wijst dan ook op een gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, waarmee zij de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Om te beginnen werd verzoeker reeds op 02.10.2018 verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten, naar aanleiding van niet meer samenwonen met zijn toenmalige partner. Verzoeker legde toen een aantal documenten voor, die hieronder zullen worden besproken.

Evenwel wordt de bestreden beslissing pas genomen op 23.03.2020, en dus anderhalf jaar later! Thans kan verzoeker evenwel meer en betere documenten voorleggen dan anderhalf jaar geleden, daar zijn integratie in deze tussentijd alleen maar werd versterkt, zijn economische situatie er alleen maar beter op werd, zijn banden met Suriname er alleen maar minder hecht op werden, zijn familiale en culturele bindingen in België alleen maar hechter werden, ...

Het gaat dus niet op om de huidige bestreden beslissing te gaan baseren en te gaan motiveren op basis van elementen van anderhalf jaar geleden!

Dit betreft een manifeste schending van de hierboven besproken beginselen van behoorlijk bestuur, i.e. het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zowel de situatie van verzoeker anno 2018 (ten tijde van het verzoek tot toelichting van de individuele situatie), als nog meer zijn situatie op heden maken wel degelijk humanitaire bezwaren uit in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid Vreemdelingenwet.

Zo legde verzoeker om te beginnen zijn toenmalige arbeidsovereenkomst voor (een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en voltijds). Verzoeker werkt sinds 2017 bij het bedrijf (...) te Oostmalle (STUK 3). Hij heeft hier inmiddels een zekere anciënniteit opgebouwd en heeft er tevens doorgroeimogelijkheid.

Zo startte verzoeker er als logistiek medewerker, doch begon hij een bijkomende opleiding tot farmaceutisch en technisch assistent (in avondonderwijs bij Syntra). Verzoeker heeft het eerste cursusjaar reeds met glans afgerond (STUK 4). Na het afronden van het tweede en laatste jaar van deze opleiding (normaliter in juni 2020), zal hij binnen het bedrijf tewerkgesteld kunnen worden als farmaceutisch assistent.

Verzoeker is er dus niet "louter in geslaagd om een job te vinden", zoals verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, maar heeft zich aan de hand van een bijkomende opleiding opgewerkt binnen het bedrijf waarin hij startte en toont daarmee aan dat hij een toekomstperspectief heeft binnen dat bedrijf en de kansen die hij kreeg ook met beide handen heeft gegrepen.

Daarnaast heeft hij tevens een attest van inburgering voorgelegd (STUK 5). Verwerende partij stelt dat dit een vereiste was in het kader van de procedure gezinshereniging met zijn toenmalige partner (EU-burger) en dus geen bijzonder bewijs vormt van integratie. Op de bijlage 19ter die destijds werd afgeleverd (STUK 6) wordt dergelijk bewijsstuk evenwel nergens vereist.

Daarnaast legde verzoeker tevens een attest voor van het OCMW, waaruit blijkt dat hij nooit financiële steun heeft nodig gehad, noch genoten vanwege deze instelling. Hij heeft dus nog nooit beroep moeten doen op de Belgische overheidsinstellingen en is perfect in staat om voor zichzelf in te staan en te zorgen. Dit is vandaag de dag nog steeds het geval, wat ook niet mag verwonderen daar verzoeker een mooi maandelijks inkomen ontvangt (dat na juni nog zal stijgen eens hij promoveert) (STUK 7). Verzoeker is met andere woorden op een duurzame manier tewerkgesteld in België. Indien het hebben van een job, in combinatie met een bijkomende opleiding én doorgroeimogelijkheden binnen het bedrijf, geen afdoende bewijs van vormen van integratie, quod non, dan nog vormen de gevolgen van het hebben van een job dit wel. Verzoeker is ondertussen ongeveer 3 jaar tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, waardoor hij een loyaal en collegiaal netwerk heeft opgebouwd.

Er is op deze manier dan ook wel degelijk sprake van een sociale integratie.

Verzoeker behaalde tevens zijn rijbewijs (STUK 8), heeft hier een vast adres in een eigen gehuurde woning (STUK 9), is hier verzekerd (STUK 10), ... Kortom, verzoeker is hier op alle mogelijke vlakken geïntegreerd.

Verwerende partij heeft dan ook de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden (motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel) door op over te gaan tot het nemen van zo'n drastische beslissing met een enorme impact op het leven van verzoeker, en dit zonder een afdoende onderzoek naar de huidige situatie van verzoeker.

Het betreft evenwel een beslissing met een zeer grote impact voor verzoeker. Hij verliest zijn verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Hij werken hier, heeft hier een sociaal en familiaal netwerk, is hier ten volle geïntegreerd, ...

Verwerende partij had daaro; op een veel grondigere manier moeten tewerk gaan en het dossier beter moeten opvolgen en niet anderhalf jaar na het verzoek tot toelichting van de individuele situatie nog een negatieve beslissing moeten nemen, zonder op een enkel moment rekening te houden met de huidige situatie.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, waarvan de in casu relevante onderdelen luiden:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(..)”

2.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat onvoldoende rekening werd gehouden met de humanitaire bezwaren zoals bepaald in artikel 42quater, § 1, laatste lid. Zij stelt dat zij reeds op 2 oktober 2018 verzocht werd haar individuele situatie toe te lichten en dat zij toen een aantal documenten heeft voorgelegd die besproken worden in de bestreden beslissing. Echter werd de beslissing pas op 23 maart 2020 genomen, dit is anderhalf jaar later. Zij betoogt dat zij thans meer en betere documenten kan voorleggen dan anderhalf jaar geleden; haar integratie is alleen maar versterkt

in tussentijd, haar economische situatie is erop verbeterd, haar banden met het herkomstland zijn minder hecht geworden terwijl haar familiale en culturele bindingen met België groter zijn geworden.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een getuigschrift van samenwoning van 12 december 2016 heeft voorgelegd. Zij diende op 13 december 2016 een aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een Unieburger. Op 30 juni 2017 ontvangt de verzoekende partij haar verblijfskaart. Op 9 april 2018 blijkt dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging. Op 2 oktober 2018 wordt een schrijven gericht aan de verzoekende partij, haar ter kennis gebracht op 11 december 2018, waarbij zij erop gewezen wordt dat een onderzoek wordt gevoerd naar het behoud van het verblijfsrecht en wordt haar gewezen op de toepasselijke onderdelen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Zij wordt gevraagd de nodige bewijsstukken voor te leggen. Tevens wordt in dit schrijven het volgende benadrukt:

“P.S. Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen in uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek/tot aan de ontvangst van de F+kaart.”

Naar aanleiding van voormeld schrijven heeft verzoekende partij volgende stukken voorgelegd:

- attest agentschap Integratie en Inburgering
- loonfiche van de maand september 2018
- arbeidsovereenkomst voor bedienden – onbepaalde duur inzake indiensttreding vanaf 1 september 2018
- verklaring geen financiële steun OCMW van 11 december 2018

Op 23 maart 2020 treft de verwerende partij de bestreden beslissing. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

Verzoekende partij betoogt thans dat de bestreden beslissing meer dan een jaar op zich heeft laten wachten en dat zij nu nog betere stukken kan voorleggen, maar zij gaat eraan voorbij dat er haar uitdrukkelijk op gewezen werd dat zolang er geen beslissing getroffen werd, zij haar dossier diende te actualiseren. Het kwam aldus aan de verzoekende partij zelf toe, die wist dat er een onderzoek gaande was aangaande haar verblijfsrecht, alle relevante stukken aan het bestuur mee te delen en dit tot zolang er nog geen beslissing genomen was. Zij kan thans de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die zij niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur.

2.8. Daarenboven wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd werd inzake *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Zo stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij pas in oktober 2016 in het rijksregister werd ingeschreven en er *in casu* aldus geen sprake is van een lange periode van legaal verblijf in België. Ook werd rekening gehouden met de leeftijd van verzoekende partij. Zo blijkt dat zij slechts zeventwintig jaar oud is en er op dat vlak geen argumenten zijn voor het behoud van het verblijfsrecht. Evenmin zijn er medische argumenten die aan de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan. Er wordt verder vastgesteld dat verzoekende partij geen gezinsleven heeft aangetoond in België. Daarnaast wordt erkend dat verzoekende partij erin is geslaagd werk te vinden maar dat dit niet afdoende is als bewijs van een bijzondere graad van integratie en dat verzoekende partij de verworven competenties kan gebruiken voor tewerkstelling in het herkomstland of elders. Ook wat betreft de sociale en culturele integratie overweegt het bestuur dat verzoekende partij wel een inburgeringscontract heeft voorgelegd maar dat dit een verplichting betreft en bijgevolg deelname aan inburgering geen bijzonder bewijs is dat pleit voor het behoud van het verblijfsrecht. Er wordt verder vastgesteld dat verzoekende partij zelf niks voorlegt inzake bindingen met het herkomstland. Het bestuur stelt daarbij vast dat verzoekende partij slechts kort heeft verbleven in België en zij aldus nog voldoende affiniteit heeft met de plaatselijke taal, culturele en sociale gebruiken en er nog familie en vrienden heeft. Tevens is haar jonge leeftijd een pluspunt om snel terug aansluiting te vinden in Suriname.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, wat betreft de duur van het verblijf, de leeftijd en de integratie uit is gegaan van het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Immers wordt

gewezen op de leeftijd van 27 jaar (verzoekende partij was net 27 jaar geworden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing) en wordt er ook op gewezen dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing verzoekende partij nog niet over een legaal verblijf van vijf jaar beschikt. Verder wijst de verwerende partij op deze korte duur van verblijf om te stellen dat verzoekende partij nog voldoende affiniteit heeft met haar land van herkomst. Er blijkt aldus uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij geenszins uit het oog is verloren dat zij de bestreden beslissing treft op 23 maart 2020 en tot op dat moment rekening moet houden met de gegevens die haar gekend zijn inzake *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*.

Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de vaststellingen omtrent de duur van haar verblijf, haar leeftijd en haar gezondheidstoestand ook niet. Wat betreft haar gezinsleven betwist verzoekende partij evenmin dat zij geen gezinsrelatie meer onderhoudt met haar ex-partner noch dat zij een nieuwe relatie heeft. Uit het tweede middel blijkt wel dat zij meent dat zij een beschermenswaardig familiaal leven heeft met andere familieleden die in België wonen, maar zoals uit de bespreking van het tweede middel blijkt kan zij hierin niet worden gevolgd.

Verzoekende partij is het verder niet eens met de beoordeling inzake haar integratie en wijst erop dat zij wel degelijk sterk geïntegreerd is, maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekende partij in België woont en werkt en zelf in een inkomen kan voorzien alsook dat zij in België bepaalde competenties heeft ontwikkeld. De verwerende partij heeft evenwel eveneens in overweging genomen dat verzoekende partij pas in oktober 2016 in het rijksregister werd ingeschreven en dus op het moment van de bestreden beslissing nog maar over een korte periode van legaal verblijf beschikte, met name drie jaar en vijf maanden. In die optiek en rekening houdende met het gegeven dat verzoekende partij nog maar zeventwintig jaar is en zij aldus het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht, er geen medische problematiek speelt en zij geen beschermenswaardig gezinsleven heeft in België, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd en dat verzoekende partij gemakkelijk opnieuw aansluiting kan vinden in de Surinaamse samenleving, temeer zij daarmee nog voldoende affiniteit heeft.

Uit het betoog van verzoekende partij blijkt dat zij een ander oordeel is toegedaan maar het enkele feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk of foutief is.

2.9. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

2.10. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

1. Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet voldoende gemotiveerd en heeft geen afdoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, daar er enkel wordt verwezen naar de relatie die verzoeker had, op basis waarvan hij verblijf verkreeg, maar die stuk liep.

Nochtans heeft verzoeker hier tevens een familiale situatie. Verwerende partij heeft desondanks geen enkele poging ondernomen om rekening te houden met het familieleven van verzoeker.

Zo heeft verzoeker hier wei degelijk familieleden, andere dan zijn vroegere partner. Hij heeft hier onder andere een tante, die hier met haar echtgenoot en kinderen woont en waarmee hij een nauwe familieband mee onderhoudt (STUK 11). Hetzelfde geldt voor een nicht van hem (STUK 12).

In de bestreden beslissing wordt het privé en familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoeker hier voor zichzelf heeft opgebouwd (zie supra). In deze zin kan er verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 205.020 dd. 07.06.2018 - STUK 13), waarin wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gekeken worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd.

In casu betekent dit dat er ook op dit vlak een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Hij is hier immers reeds bijna 3 jaar tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, heeft een bijkomende opleiding gevolgd, heeft daardoor doorgroei mogelijkheden en toekomstperspectief, heeft hier een inburgeringscursus gevolgd, heeft hier een netwerk van familie, vrienden, collega's, burens, ...

Kortom, verzoeker heeft wel degelijk een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familieleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker opnieuw zijn leven zouden moeten opbouwen in Suriname; dit vormt een onevenredige schade aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is gegrond.”

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor, zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

2.13.1. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij wel degelijk een familieleven heeft in België, met name ondermeer met haar tante, diens gezin en een nicht.

2.13.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd heeft over de gezins-/familiale situatie van verzoekende partij. Zo stelt zij vast:

"Verder wat betreft zijn gezinssituatie blijkt dat deze compleet gewijzigd is. Betrokkene is niet meer samen gevestigd met zijn partner. Hij geeft nergens blijk van een nieuwe relatie of gezinssituatie sindsdien. Gezien betrokkene zelf geen gezinsleven inroept, kan bezwaarlijk gesteld worden dat met deze beslissing mijnheer A.(..)s gezinsleven in het gedrang zou kunnen komen."

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen gezinsrelatie meer onderhoudt met haar ex-partner. Verder heeft zij, blijkens de stukken van het administratief dossier, ook geenszins aan het bestuur kenbaar gemaakt dat zij thans een andere gezinsrelatie heeft.

Thans stelt verzoekende partij wel dat zij een goede familiale band heeft met haar tante, diens gezin en nicht, maar de Raad wijst erop dat zij dit geenszins aan het bestuur heeft gemeld zodat zij het bestuur het niet kwalijk kan nemen hierover niet gemotiveerd te hebben. Bovendien wijst de Raad erop dat de term 'familie- en gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar tante, diens gezin en haar nicht, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij een goede familiale band heeft met familieleden die op het grondgebied verblijven. Met een loutere

verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

2.13.3. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de verblijfsduur van verzoekende partij in België, met haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar economische situatie en haar culturele en sociale integratie in België en de banden met het land van herkomst. Zo motiveert de verwerende partij:

“Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België bekijken, stellen we vast dat het helemaal niet over een lange periode blijkt te gaan. Mijnheer A. (..) werd in oktober 2016 in het rijksregister ingeschreven, waaruit opgemaakt kan worden dat zijn legaal verblijf alleszins nog geen vijf jaar betreft, vandaar ook dat zijn verblijfsrecht nog intrekbaar is. Wat betreft zijn leeftijd dient opgemerkt te worden dat betrokkene 27 jaar oud is. Dat is noch uitermate jong, noch uitermate oud, derhalve lijkt ons zijn leeftijd deze beslissing niet in de weg te staan. Verder heeft betrokkene niets voorgelegd in verband met zijn medische situatie. Er kan dus vanuit gegaan worden dat mijnheer A. (..) geen gezondheidsproblemen heeft die relevant zouden kunnen zijn inzake het nemen van deze beslissing. Verder wat betreft zijn gezinssituatie blijkt dat deze compleet gewijzigd is. Betrokkene is niet meer samen gevestigd met zijn partner. Hij geeft nergens blijk van een nieuwe relatie of gezinssituatie sindsdien. Gezien betrokkene zelf geen gezinsleven inroept, kan bezwaarlijk gesteld worden dat met deze beslissing mijnheer A.(..)'s gezinsleven in het gedrang zou kunnen komen. Uit de voorgelegde documenten blijkt wel dat betrokkene er in geslaagd is werk te vinden. Dit is uiteraard een positief element, echter het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke graad van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst of in een derde land alwaar hij een nieuwe start zou willen maken. Wat betreft de sociale - en culturele integratie legt betrokkene enkel zijn inburgeringscontract voor. Als gezinslid van een burger van de Unie is men verplicht daaraan deel te nemen. Deelname aan inburgering is bijgevolg geen bijzonder bewijs waardoor betrokkene het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Tot slot wat betreft zijn bindingen met het land van herkomst legt hij zelf niets voor. Gezien betrokkenes korte duur van verblijf in België is het redelijk aan te nemen dat hij nog voldoende affiniteit heeft met de plaatselijke taal/talen, culturele en sociale gebruiken, alsook er nog familie en vrienden heeft. Verder is zijn jonge leeftijd een pluspunt om snel terug aansluiting te vinden in Suriname. Als volwassen persoon mag van hem worden verwacht dat hij een nieuwe start kan maken in eigen land, nadat het verblijfsrecht in België is beëindigd. Niets doet vermoeden dat hij daar fysiek en/of mentaal niet toe in staat zou zijn.”

Verzoekende partij betoogt slechts dat de bestreden beslissing een schending van haar privéleven inhoudt en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke, sociale en economische belangen, maar zij maakt met dergelijk betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde aspecten inzake haar privéleven over het hoofd heeft gezien of daaromtrent niet terdege heeft gemotiveerd. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM inzake haar privéleven blijkt evenmin.

2.13.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER